

דברים על קברו.

השבר הוא כה גדול, האסון הוא כה מחריד והלב כה נצבט, עד שאין אפשרות לזעוק ולשאול: למה זה קרה?!

חיים, כה צעיר, זה מקרוב בנה קן משפחה, השאיר אשה, תנוקת כה חמודה, הוריים, אח ואחיות ואת כלנו כה המומים ושבורים.

חיים, יפה תאר ויפה גוף וענוו, כלו כשרון, מסור, רציני, תמיד ר-איתיו כפאר הדור הצעיר שלנו, גאות המשפחה, בהיותו בהדרכה בחוץ, הנחיל כבוד למסקו-ביתו. בהיותו בצבא הלך מחיל אל חיל, אם גם פה רדף אחריו גורלו: מחלה, נפצע קשה וזוכרני שנסעתי עם הוריו לבאר - שבע לבקרו בבית החולים, למרות מכאוביו ידע לקבל אותנו בחיוך על פניו ולהרגיע את בני המשפחה.

הייתי גם נוכח וראיתי מה רבה הייתה דאגתו ליוצאים לטיול אומלל זה, שבו קפח את חייו, איך דאג לכל פרט ופרט, איך הזהיר את הנערים שיבדקו ויכינו את אופניהם; לכל ללכולם דאג, במסירותו הטבעית וב-פשטותו, אשר תמיד עוררה כבוד כלפיו. כן, תמיד ידע לדאוג לאחרים, ומסתבר שאת עצמו לא זכר. גם ברגע הקריטי ידע לדאוג ולצעוק לנערות ולנערים, שרכבו על ידו: "הצידה!" חשש, שמא יפגע בהם. נאמן נשאר עד הרגע האחרון במסירותו.

במה נתנחם על קבר רענן זה? אין דברי נחמה בפיי, כי הם לא יהיו דברים המביעים את רחסי הלב.

נזכור את חיים כדמות וכסמל, כי כזה הוא היה לכבוד למשפחתו ול-משפחתנו הקבוצית.

יהיה זכרו ברוך!

ברוך צפרייר.